

A kantár

Beáll az ablak előtti parkolóba egy ilyen ezeréves kombi, minnesotai rendszámmal. Egy pasi meg egy nő ül elől, a hátsó ülésen két kissrác. Július van, legalább negyven fok. Ezek meg mint a kivert kutyák. A kocsi-ban ruhák lógnak fogasokon, hátul bőröndök, dobozok, mindenféle cucc egymás hegyén-hátán. Később azt tudtuk kiszaszerolni Harley-val, hogy nyilván eny-nyijük maradt, miután a minnesotai bank szépen le-foglalta a házukat, furgonjukat, traktorjukat, mező-gazdasági gépeiket meg a teheneiket.

A jövevények egy darabig csak ülnek a kocsiban, mintha össze akarnák szedni magukat. A lakásunk-ban maximumra van állítva a légkondi. Harley fü-vet nyír a házak mögött. Az első ülésen a nő meg a pasi nagyon tárgyal valamit, aztán kiszállnak, és a ka-punkhoz jönnek. Gyorsan megigazítom a hajamat, és kivárom, míg másodszer is csöngetnek. Akkor ajtót nyitok.

– Lakást keresnek? – kérdezem. – Jöjjenek be, itt jó hűvös van.

Bevezetem őket a nappaliba. Tulajdonképpen a nap-

pali a dolgozósobám. Ott szoktam beszédni a lakbérket, ott írom meg az elismervényeket, és tárgyalok az ügyfelekkel. És itt van a műhelyem is. Fodrászműhely. Simán női fodrásznak hívom magam, ez áll a névjegyemen is. Mondjuk a „szépségszalont” nem szeretem, az túl procc. A nappali sarkában áll a fodrászszék, a burát meg oda tudom húzni a szék mögé. És van egy hajmosó kagyló is a helységben, Harley szerelte be pár évvel ezelőtt. A szék egy kis asztal mellett áll, az asztalon mindenféle régi magazin, némelyiknek már leszakadt a címlapja. De ha valaki a bura alatt ül, az bármilyen olvasnivalót a kezébe vesz.

A férfi bemutatkozik.

– Holits vagyok.

Közli, hogy a nő a felesége. A nő azonban az istennek se hajlandó rám nézni, inkább a körmét bámulja. És a világért se ülne le, se ő, se Holits. A férfi azt mondja, bútorozott lakás érdekelné őket.

– Hány személynek? – darálom a szokásos kérdést, de persze tudom, hányan jöttek, láttam a két srácot a hátsó ülésen. Kettő meg kettő az négy.

– Én, a feleségem meg a fiaink; az egyik tizennégy éves, a másik tizenhárom. A gyerekek közös szobát kapnak, ahogy megszokták.

Az asszony összefonja a karját, és a blúza ujját marokolássza. Úgy bámul a fodrászszékre meg a hajmosóra, mintha soha életében nem látott volna még hasonlót. Talán nem is látott.

– Fodrász is vagyok – jegyzem meg.

Az asszony bólint. Aztán gyorsan végigméri a csempén a nyílgyökeremet. Pontosan öt levél van rajta.

– Meg kell locsolni – mondom. Odamegyek, megfogom az egyik levelét. – Mifelénk mindig minden növény szomjas. Nincs szerencsénk az idővel. De maguk biztosan megszokják majd, elvégre nekünk is meg kellett szoknunk annak idején. Hál’istennek mindegyik helységben van léghondi.

– Mennyiért adják ki? – érdeklődik Holits. Megmondom neki, mire odafordul a feleségéhez, hogy lássa, mi a véleménye. De ezzel az erővel a falat is leshetné, az asszony ugyanis nem viszonozza a pillantását. – Hát akkor kérem, hogy mutassa meg – mondja. Leveszem a 17-es kulcsot, és elindulunk kifelé.

*

Hallom Harley-t, még mielőtt megpillantanám. Kisvártatva előbukkan az épületek közül. Bermudában és pólóban tolja maga előtt a fűnyírógépet; a fején a szalmakalap, amit Nogalesben vett. Harley reszortja a fűnyírás, és ő végzi el a kisebb javításokat is. Mindketten a Fulton Terrace nevű cégnél dolgozunk, az övük az egész lakótelep. Ha beüt valami nagyobb baj, mondjuk kipurcan a léghondi vagy komolyabb vízvezeték-szerelésre van szükség, tudjuk, kit kell hívnunk.

Integetek, hogy észrevegyen. Harley elengedi a fűnyíró kormányát, és visszainteget. Aztán a homlokába húzza a szalmakalapot, és folytatta a dolgát. Elér a sáv végéhez, megfordul, és megint az utca irányában nyírja a fűvet.

– Az ott Harley – próbálom túlkiabálni a zajt. Az ol-

dalajtón megyünk be a házba, majd föl néhány lépcsőn. – Mivel foglalkozik, Mr. Holits? – kérdezem.

– Gazdálkodó – válaszolja a felesége.

– Csak voltam.

– Mifelénk úgyszincs komoly mezőgazdaság – vágom rá gondolkodás nélkül.

– Volt egy farmunk Minnesotában. Búzát termesztettünk, de neveltünk pár marhát is. És Holits ért a lovakhoz. Mindent tud róluk, amit csak lehet.

– Jól van már, Betty.

Lassan nekem is összeáll a kép: Holitsnak nincs munkája. Semmi közöm hozzá, de azért sajnálom, ha ez a helyzet – kiderül, hogy tényleg ez –, és amikor megállunk a lakás előtt, meg kell mondanom nekik valamit.

– Ha megfelel, akkor ki kell fizetniük az első és az utolsó hónapot, plusz egyhavi kauciót. – Az úszómedencére nézek, amíg kimondom. Páran nyugágyban heverésznek, és egy valaki bent van a vízben.

Holits megtörli az arcát a kézfejével. Harley fűnyírója a távolban csattog, a messzeségben autók suhanak a Calle Verdén. A két fiú már kiszállt a kombiból. Egyikük feszes vigyázzban áll, a lába összezárva, karja a törzse mellett. Amíg nézem, elkezd föl-le csapkodni a karjaival, mintha föl akarna szállni. A másik az autó bal oldalánál guggol, és térdhajlításokat végez.

Odafordulok Holitshoz.

– Akkor nézzük meg – mondja. – Elfordítom a kulcsot, az ajtó kinyílik. Kicsi, bútorozott, két hálószobás lakás. Mindenki tucatszám látott már ilyet. Holits elidőzik a fürdőszobában, végül lehúzza a vécét. Figyeli,

ahogyan újból megtelik a tartály. Később így szól: – Ez lehetne a mi szobánk. – A medencére néző szobában mondja. A konyhában a felesége megkapaszkodik az edényszárító pult szélében, és kinéz az ablakon.

– Ott az úszómedence – hívom fel rá a figyelmüket.

A nő bólint.

– Laktunk már párszor úszómedencés motelban. Csak az egyik helyen agyonklórozták a vizet.

Várom, hadd folytassa, de nem szól többet. Nekem se jut az eszembe semmi.

– Akkor ne is vesztegessük az időt. Azt hiszem, ki vesszük – mondja Holits, és közben a feleségére figyel. Az asszony ezúttal visszanéz a férjére, és bólint. Holits a foga között engedi ki a levegőt. Majd az asszony valami furcsát csinál, elkezd csettintgetni az ujjával. Az egyik keze továbbra is az edényszárítón, de a másikkal csettintget. Csitt, csett, csitt, csett, mintha a kutyáját hívna, vagy fel akarná hívni magára a figyelmet. Később abbahagyja, és a munkalapon szánkázik a körmével.

Nem tudom, mire véljem. Holits sem. Toporog.

– Hát akkor visszamehetünk az irodába, hogy elintézzük a formaságokat – szólalok meg. – Őszintén örülök.

Valóban örültem nekik. Az évszakhoz képest túl sok lakásunk állt üresen. És ezek olyan bizalomgerjesztő népeknek tűntek. Csak most épp elhagyta őket a szerencse, ennyi az egész. Ezen nincs semmi szégyellni való.

Holits készpénzzel fizet – első hónap, utolsó hónap, és százötven a kaució. Nézem, ahogy leszámolja az öt-

vendolláros bankjegyeket. Grant kapitány gyermeke – Harley így hívja az ötvenes bankót, bár túl sokat nem látott. Megírom a számlát, és átadok Holitsnak két kulcsot.

– Kész is vagyunk – mondom.

Holits a két kulcsot nézi; az egyiket odaadja a feleségének.

– Hát akkor itt volnánk Arizonában. Sose hitted volna, mi?

Felesége a fejét rázza. Megérinti a nyílgyökér egyik levelét.

– Meg kell locsolni – mondom.

Elengedi a levelet, és az ablak felé fordul. Odamegyek hozzá. Harley még mindig a füvet nyírja, csak most a házak előtt. Mivel szó esett a gazdálkodásról, egy percre elképzelem, hogy Harley nem a Black & Decker márkájú fűnyírót fogja a kezében, hanem az eke szarvát.

*

Végignézem, ahogy a jövevények kipakolják a dobozait, bőröndjeiket, ruháikat. Holits bevisz valamit, amiről bőrszíjak lógnak. Kis időbe telik, míg rájövök, hogy egy kantár. Nem tudom, mihez fogjak most, semmit sincs kedvem csinálni. Úgyhogy kiemelem Grant kapitány gyermekeit a pénzes kazettából. Csak most raktam be őket, mégis kiveszem. Ezek a bankjegyek Minnesotából érkeztek, és ki tudja, hová kerülnek a jövő héten? Talán Las Vegasba. Csak annyira ismerem Las Vegast, amennyit a tévében láttam belőle,

az meg semmire sem elég. Elképzelem, hogy az egyik ötvenes eljut Hawaiiiba, Waikiki Beachig, vagy valami hasonló helyre. Miamiiba vagy New Yorkba. New Orleansba. Elképzelem, hogy az egyik ötvenes a húshagyó keddi vigalomban cserél gazdát odalent, New Orleansban. Bárhová eljuthatnak ezek a bankjegyek, és bármi megtörténhet a segítségükkel. Tintával felírom Grant szép, széles homlokára a nevemet: MARGE. Nyomtatott betűkkel. Aztán mindegyikre felírom, közvetlenül a sűrű szemöldöke fölé. Az emberek keze majd megáll fizetés közben. Elcsodálkoznak: ki lehet ez a Marge? Azon fogják törni a fejüket, hogy ki lehet ez a Marge.

Előkerül Harley is, megmossa a kezét a hajmosó kagylóban. Pedig tudja, hogy ezt nem szeretem. De nem törődik velem, és folytatja.

– Ezek az újak Minnesotából valók – mondja. – Már-mint a svédek. Jó messzire kerültek hazulról. – Papírtörülközővel törli szárazra a kezét. Kéri, meséljem el, amit megtudtam róluk. De nem tudok róluk semmit. Nem látszanak svédnek, és nem is beszélnek svédesen.

– Nem is svédek – felelem. De ő mintha meg se hallaná.

– A fickó mit csinál?

– Farmer.

– Bővebben? – Harley leveszi a szalmakalapját és a székemre teszi. Beletúr a hajába, aztán szemügyre veszi a kalapot, és megint a fejére teszi. Mintha odanőtt volna. – Miféleképpen nemigen lehet gazdálkodni. Megmondta neki? – Előszed egy fémdobozos üdítőt a hűtőből, és beleveti magát a lábtartós tévéfoteljába. Fogja

a távirányítót, megnyom egy gombot, mire a tévé bekapcsol és sisteregni kezd. Tovább nyomkodja, míg megtalálja a kedvére valót. Kórház-as sorozat. – És mihez ért még ez a svéd? Mármin a földtúráson kívül.

Nem tudom, úgylát inkább hallgatok. De Harley már belemerült a műsorba, valószínűleg el is felejtette, mit kérdezett. Megszólal egy sziréna. Fékcsikorgást hallok. A képernyőn egy mentőautó áll meg a traumatológia kapuja előtt, villogó lámpával. Egy pasas ugrik ki belőle, és hátraszalad, hogy kinyissa a mentő ajtaját.

*

Másnap délután a két fiú kölcsönkéri a slagot, és lemossa vele a kombijukat. Kívül-belül kitakarítják a kocsit. Valamivel később hallom, hogy az asszony elmegy vele. Tűsarkú cipő, elegáns ruha – szerintem állást keres. Nem sokkal később látom, hogy a két fiú az úszómedence körül játszik. Fürdőnadrág van rajtuk. Az egyik beugrik a trambulinról, és víz alatt átússza az egész medencét. Amikor a felszínre jön, nagyokat prüszköl, és lerázza a fejről a vizet. A másik srác, aki előző nap térdhajlításokat csinált, hasra fekszik egy törülközőn a medence távolabbi partján. De a testvére szünet nélkül ússza a hosszakat, le-föl, le-föl, megérinti a falat, és már fordul is.

Még ketten vannak a medencénél, nyugágyban, egymással szemben. Az egyik parton Irving Cobb: szakács a Danny-féle étteremben. Pöcöknek hívja magát, és az emberek rá is szoktak, ők is Pöcöknek szólít-

ják; semmi Irv vagy hasonló becenév. Pöcök ötvenöt éves és kopasz. Már most is úgy le van sülvé, olyan színe van, mint egy barna medvének, de ő csak napozik tovább. Ebben a percben az új felesége, Linda Cobb nincs itthon. Eladó a K-Martban. Pöcök éjszakai műszakban dolgozik, de Linda Cobb-bal sikerült megoldaniuk, hogy a szombatjuk és a vasárnapjuk szabad. A másik nyugágyban Connie Nova telepedett le. Felül, napolajat ken a lábára. Majdnem pucér, csak egy ilyen egészen kicsi, kétrészes fürdőruha van rajta. Connie Nova pincérnő egy bárban. Fél éve költözött be az állítólagos vőlegényével, egy alkoholista ügyvéddel. De kitette a szűrét. Most egy hosszú hajú főiskolással él, az illetőt Ricknek hívják. Véletlenül tudom, hogy Rick nincs itt, elutazott rokonlátogatásra. Pöcök és Connie is napszemüveget visel. Connie-nak hangosan szól a táskarádiója.

Pöcök úgy egy éve költözött be, közvetlenül azután, hogy megözvegyült. De csak pár hónapig élt egyedül, azután elvette Lindát. Vörös hajú, harmincas nő. Nem tudom, hogyan kerültek össze. Elég az hozzá, hogy néhány hónapja Pöcök és az új felesége meghívta Harley-t meg engem egy jó kis vacsorára. Pöcök főzött. Vacsora után leültünk a nappalijukban, és édes koktélokat iszogattunk nagy poharakból. Pöcök megkérdezte, nem akarunk-e megnézni pár filmet. Dehogynem, mondtuk. Ekkor előkapta a vetítőt, és fölállította a vásznat. Linda Cobb töltött még az édes koktélból. „Ez csak nem bűn?” – mondtam magamban. Pöcök kisfilmeket vetített egy alaszakai utazásról, amire még a feleségével ment el, aki azóta meghalt. Azzal kezdődött,

hogy a felesége Seattle-ben felszáll a repülőre. A Pöcök magyarázott vetítés közben. A felesége csinos ötvenes volt, talán egy egész kicsit túlsúlyos. Szép volt a frizurája.

– Az ott Pöcök első felesége – mondta Linda Cobb. – Az első Mrs. Cobb.

– Evelyn – tette hozzá Pöcök.

Sokáig néztük a Pöcök első feleségről készült felvételeket. Elég furcsa volt látni a nőt, és közben hallgatni, ahogy ezek beszélnek róla. Harley rám nézett, amiből tudtam, hogy neki is furcsa itt valami. Linda Cobb megkérdezte, nem innánk-e még egyet, vagy nem kérünk-e mandulás kekszet. Nem kértünk semmit. Pöcök megint az első Mrs. Cobbról mesélt valamit, aki még mindig ott állt a repülő ajtajában, mosolygott és mozgott a szája, bár mi csak a film surrogátát hallottuk a vetítőgépben. Az utasoknak ki kellett kerülniük a nőt, hogy feljussanak a repülőre – ő csak integetett a kamerának, integetett nekünk, ott, a Pöcök nappalijában. Szünet nélkül integetett.

– Ez megint Evelyn – mondta az új Mrs. Cobb minden alkalommal, amikor az előző Mrs. Cobb feltűnt a filmvászonon.

Pöcök egész éjjel vetített volna, de jeleztük, hogy már mennünk kell. Harley volt, aki szólt nekik.

Nem emlékszem pontosan, mit is mondott.

*

Connie Nova a nyugágyban hever, napszemüveg takarja a fél arcát. A lába meg a hasa napolajtól csillog.

Nem sokkal azután, hogy beköltözött, tartott egy bulit. Még azelőtt, hogy kirúgta az ügyvédjét, és összeállt a hosszú hajúval. Lakásszentelőnek hívta a bulit. Minket is meghívott Harley-val, meg még egy csomó embert. El is mentünk, bár a társaság nem érdekelt bennünket. Letelepeltünk az ajtó mellett, és el se mozdultunk onnan egész este. Igaz, nem is tartott túl soká a buli. Connie pasija tombolát rendezett. Az volt a nyereség, hogy ingyen elvállal valakinek egy válópert. Bárkinek. Körbeadott egy tálát, a vendégek abból húzhatták ki a tombolajegyeket. Amikor hozzánk közeledett a tál, a társaság nevetni kezdett. Összenéztem Harley-val. Nem húztam, és nem húzott Harley sem. De észrevettem, hogy belepillant a tálba, a sok tombolajegyre. Akkor megrázta a fejét, és továbbadta a tálát a szomszédjának. De még a Pöcök és az új Mrs. Cobb is húzott egyet. A nyertes szelvény hátára az volt írva, hogy „A szelvény bemutatója minden további nélkül, ingyen és bérmentve jogosult egy, azaz egy darab válóperre”, dátum, aláírás. A pasas be volt rúgva, de azt mondom, nem szabad ilyet csinálni. Rajtunk kívül mindenki húzott tombolajegy, mintha ez olyan nagy poén lett volna. A nő, aki nyert, tapsikolt örömben. Tisztára mint a tévés vetélkedőkben.

– Azt a hétszázát, még soha életemben nem nyertem semmit! Végre!

Azt mesélték, hogy a férje katona, de azt nem lehetett kideríteni, hogy együtt vannak-e még, vagy már elváltak, mert amikor Connie Nova meg az ügyvédje szétmentek, Connie lecserélte a baráti társaságát is.

A tombola után otthagytuk a bulit. Annyira letag-

lózó volt, hogy utána nemigen tudtunk megszólalni.
Csak annyi hangzott el, hogy:

– El se hiszem, hogy láttam, amiről azt hiszem, hogy láttam.

Talán én mondtam.

*

Egy héttel később Harley érdeklődik, hogy kapott-e már állást a svéd – mármint Holits. Épp bekaptunk valamit ebédre, Harley a tévéfoteljában ül, kezében az elmaradhatatlan dobozos üdítő. Viszont nem kapcsolta be a tévét. Mondom neki, hogy nem tudom. Mert tényleg nem. Várom, mi a hozzáfűznivalója, de Harley hallgat, és a fejét csóválja. Látom, hogy gondolkodik. Aztán egy gombnyomással bekapcsolja a tévét.

A nőnek sikerül munkát találnia. Felveszik pincérnek egy olasz étterembe, pár sarokra tőlünk. Két részletben dolgozik – ledolgozza az ebédidőt, akkor hazajön, és estére újból visszamegy, hogy kiszolgálja a vacsorázókat. Alig ér haza, már fordulhat is vissza. A két fiú egész nap a medencében, Holits nem bújik elő a lakásból. Nem tudom elképzelni, mivel tölti a napot. Egyszer megcsináltam a felesége haját, és ő közben elmesélt nekem egyet s mást. Például hogy gimnázium után azonnal elment pincérnek, és így ismerkedett meg Holitsszal. Palacsintát szolgált fel neki az isten háta mögött, Minnesotában.

Azon a reggelen bejött hozzám, és megkért, hogy a déli műszak után csináljam meg a haját, de úgy, hogy elérje az esti műszakot. Belefér? Mondtam neki, hogy

megnézem a határidőnaplómban, és behívtam magunkhoz. Már akkor majdnem negyven fok volt.

– Tudom, hogy előbb kellett volna szólnom – mondta. – De amikor tegnap este hazaértem a munkából, belenéztem a tükörbe, és látom, hogy lenőtt a hajam a tövénél. Mondom magamban, be kell festetnem. És hát nem ismerek más helyet.

Odalapozok: augusztus 14., péntek. Nincs beírva senki.

– Nekem jó a fél három, de a három is.

– Lehet inkább háromkor? Most rohanok, mert el-késem. A főnököm mindig szemétkedik. Viszlát.

Fél háromkor szólok Harley-nak, hogy vendégem lesz, szíveskedjék a tévét áthelyezni a hálószobába a baseballmeccséhez. Morog, de föltekéri a kábelt, és ki-gurítja a készüléket a nappaliból. Becsukja az ajtót. Még egyszer körülnézek, hogy mindent előkészítettem-e. A magazinokat is odateszem, hogy könnyen elérje. Aztán letelepszem a bura mellé, és elkezdem reszelni a körömömet. A rózsaszín fodrázsköpenyem van rajtam, mint mindig, amikor vendégem jön. Tovább reszelem a körömöm, és időről időre az ablakra pillantok.

Elmegy az ablak előtt, aztán becsönget.

– Tessék csak – szólok ki neki –, nyitva.

A fekete-fehér pincérruha van rajta. Vagyis mindketten munkaruhát viselünk.

– Üljön le, aranyos, máris kezdjük. – Szeme megakad a körömreszelőn. – Manikűrt is vállalok – teszem hozzá.

Leül a fodrázszékre, mély levegőt vesz.

– Hajtsa hátra a fejét – kérem. – Így. Most hunyja be

a szemét, jó? Lazuljon el. Először szépen megmosom, aztán bekenem a tövével. Utána jöhet a többi. Meddig is ér rá?

– Fél hatra kell visszaélnem.

– Addigra végzünk.

– Mondjuk, én be tudok kapni valamit munka közben, de arról fogalmam sincs, mit vacsorázik ma Holts meg a két srác.

– Megoldják. – Kinyitom a meleg vizes csapot, de közben észreveszem, hogy Harley behordott egy kis koszt meg pár fűcsomót. Összesöpröm, és folytatom a munkát. Azt mondom: – Ha éhesek, csak átsétálnak a hamburgereshez. Egyszer kibírják.

– Nem fognak átmenni. Egyébként se szeretném, hogy a hamburgeresre szoruljanak.

Semmi közöm az egészhez, úgyhogy befogom a számat. Szépen fölverem a habot, és nekilátok. Mikor kész vagyok a mosással, öblítéssel, berakással, beültetem a bura alá. Nem nyitja ki a szemét, én meg ara gondolok, akár alhatna is. Megfogom az egyik kezét, és elkezdem.

– Manikúrt nem kérek. – Kinyitja a szemét, és elhúzza a kezét.

– Nyugalom, aranyos, az első manikűr ingyen van.

Visszanyújtja a kezét, a másikkal elvesz egy magazint, és az ölébe teszi.

– Ezek az ő fiai – meséli –, az első házasságából. Már túl volt a váláson, amikor megismerkedtünk. De úgy szeretem őket, mintha a sajátjaim volnának. Ha akar-nám, se tudnám ennél jobban szeretni őket. Még akkor se, ha én lennék a vér szerinti anyjuk.

Eggyel lejjebb kapcsolom a burát, hogy halkan, egyenletesen zúgjon. Csinálom tovább a körmét. A keze lassan ellazul.

– Az a nő lelécelt, még tíz évvel ezelőtt, újév napján. Otthagytá Holitsot meg a srácokat, és soha többé nem hallottak felőle. – Látom rajta, hogy tovább is mondaná. Tőlem aztán nyugodtan. A vendég szeret diszkurálni, amíg nálam ül. Haladok tovább a körömrészelővel. – Holits elintézte a válást. Aztán elkezdtünk járni, később meg összeházasodtunk. Hosszú ideig nem volt semmi baj. Akadtak persze zökkenők, mégis úgy éreztük, vannak közös céljaink. – A fejét csóválja. – De közbejött valami. Történt valami, mármint vele, Holitsszal. Mégpedig az, hogy belebolondult a lovakba. Főleg abba a versenylóba, amelyiket részletre vett meg. A pályára is lejárt vele. De még akkor is hajnalban kelt, mint azelőtt, és továbbra is ellátta a dolgát a ház körül. Szóval azt hittem, minden rendben – de hát nem is sejtettem, hogy... Az igazat megvallva pincérnek se vagyok valami jó. Ezek a macskazabálók szerintem egy szempillantás alatt kirúgnak, ha bármi okot adok rá. Vagy ok nélkül. És ha tényleg kitesznek, akkor mi lesz?

– Ne izgassa magát, aranyos – mondom neki. – Nem fogják kirúgni.

Nemsokára egy másik magazint vesz kézbe, de nem nyitja ki. Csak tartja a szabad kezében, és mesél tovább.

– Elég az hozzá, hogy van neki ez a lova, a Villám Betty. A Betty szerintem hülyeség, de ő ragaszkodik hozzá, hogy rólam nevezze el, mert akkor biztosan

nyerni fog. Nagy bajnok lesz! Peersze. Az a helyzet, hogy minden egyes versenyét elveszítette. Akárhol futott is. Ólomlábú Betty, az lett volna a neki való név. Eleinte én is kijártam a versenyekre, de hát ezt a lovat mindig kilencvenkilenc az egyhez vagy hasonló oddsszal adták. Csakhogy Holits rettenetesen keményfejű, az istennek se adta volna fel. Egyre-másra csak a saját lovára fogadott. Hol húsz dollárt tett rá, hol ötvenet. És ehhez jöttek még a lótartás költségei. Tudom, hogy látszólag nem egy nagy összeg, de a sok apróság szépen összeadódik. És hozzá ilyen oddsokkal! Kilencvenkilenc az egyhez: érti, ugye? És az is előfordult, hogy kombinált fogadásokat kötött rá. Kérdezgetett, vajon tudom-e, milyen rengeteg pénzünk lesz, ha nyer a lovunk. De a ló sose nyert, én meg nem jártam többé versenyre.

Teszem tovább a dolgomat, a vendég körmére koncentrálok.

– Szép a körömágya – mondom. – Nézzen csak ide, látja ezeket a szép félholdakat? Ez azt jelenti, hogy egészséges a vére.

A szeme elé húzza a kezét.

– Hagyjuk ezt! – és vállat von. Visszateszi a kezét az enyémbé. Még maradt mondanivalója. – Egyszer, még gimnazista koromban a nevelési tanácsadó behívott az irodájába. Egyesével hívta be magához az összes lányt. „Miről szoktál álmodni? – kérdezte tőlem. – Szerinted mi lesz belőled tíz év múlva? És húsz év múlva?” Tizenhat vagy tizenhét lehettem, még gyerek. Gőzöm sem volt róla, mit kéne felelnem neki, csak ültem, mint egy rakás szerencsétlenség. Annyi idős le-

hetett, mint most én. És persze *öregnek* láttam. „Te vénység!” – mondtam magamban. Tudtam, hogy már túljutott az élete delén. És azt képzeltem, tudok valamit, amit ő nem. Amit soha az életben nem fog tudni. Egy titkot. Valamit, amit nem szabad tudni, pláne ki mondani. Úgyhogy hallgattam, és csak a fejemet ingattam. Nyilván elkönyvelte, hogy egy tökkelütöttel akadt dolga. De tényleg nem tudtam kinyögni semmit. Érti, ugye? Azt gondoltam, olyan dolgokat tudok, amiket ő még csak nem is sejt. De ha ma megint feltennék nekem a kérdést, hogy miről álmodom meg ilyesmi, hát ma már megmondanám.

– És mit mondana, aranyos? – már a másik kezén dolgozom. Illetve nem is nyúlok a körméhez, csak tartom a kezét, és várom a folytatást.

Előrecsúszik a székben. Megpróbálja visszahúzni a kezét.

– Mit mondana nekik?

Sóhajt, visszadől a székben. Otthagyja a kezét az enyémben.

– Hát hogy az álom az, amiből fel szokás ébredni. Ezt mondanám. – Kisimítja az ölében a szoknyáját. – Akárki megkérdezne, ez volna a válasz. De nem kérdi senki. – Újabb nagy sóhaj. – Meddig tart még?

– Már nem sokáig – felelem.

– Nem is tudja elképzelni, milyen érzés.

– Dehogynem – és egészen a lába mellé húzom a saját székemet. Mesélek neki arról, milyen volt, mielőtt ideköltöztünk, és hogy mostanra sem változott semmi. De Harley-nak is épp most kell kijönnie a hálószobából. Ránk se néz. Hallom, a tévé hangját odabentről.

Harley a hajmosóhoz megy, tölt magának egy pohár vizet. Hátrahajtott fejjel iszik. Föl-le ugrál az ádám-csutkája.

Elhúzom a burát, és kétoldalt megtapogatom a haját. Egy kicsit felemelem az egyik tincset.

- Mintha kicserélték volna, aranyos.
- Szép is volna.

*

A fiúk továbbra is minden nap csak úszkálnak, míg véget nem ér a szünidő. Bettynek is sikerül megtartania az állását. De ki tudja, miért, nem jön be újra, hogy megcsináljam a haját. Nem értem. Talán nincs megelégedve a munkámmal. Előfordul, hogy ébren fekszem az ágyon, Harley horkol mellettem mint egy gőzgép, én pedig megpróbálom Betty helyébe képzelni magam. Hogy vajon mit tennék, ha én volnék ő.

Szeptember elsején Holits átküldi az egyik fiát a lakbérrel, aztán október elsején megint. Továbbra is készpénzzel fizet. Elveszem a sráctól az összeget, átszámolom előtte, és megírom az elismervényt. Holits is talált valamilyen munkát, legalábbis szerintem. Minden nap elmegy a kombival. Reggelente látom, hogy elindul, és késő délután ér haza. Betty fél tizenegykor megy el az ablakom előtt, és háromkor jön vissza. Ha észrevesz, integet, de nem mosolyog. Aztán ötkor újból látom, hogy megy vissza az étterembe. Holits kicsivel később fut be az autóval. Ez így megy október közepéig.

Időközben a Holits házaspár összeismerkedett Connie Novával, meg a hosszú hajú pasasával, Rickkel. És

persze találkoztak Pöcökkel és az új Mrs. Cobb-bal is. Vasárnap délután előfordul, hogy mindannyian ott ülnek a medence körül, pohárral a kezükben, és Connie táskarádióját hallgatják. Harley egyszer azt mondta, hogy a ház mögött látta a társaságot, a tűzrakó helyen, de ott is mindannyian fürdőruhában voltak. És hogy a svédnek olyan a mellkasa, mint egy bikáé. Harley azt mesélte, hogy hotdogot ettek, és whiskey-t ittak. És hogy be voltak rúgva.

*

Szombaton történt, már elmúlt este tizenegy. Harley a foteljában aludt. Nemsokára ki kell mászom az ágyból, hogy kikapcsoljam a tévét. Tudtam, hogy erre fel fog ébredni. „Miért kellett kikapcsolnod? Néztem a műsort!” – ez lesz a szövege. Mert mindig ez a szövege. Elég az hozzá, hogy ment a tévé, a hajamban csavarók, az ölemben meg egy képes újság. Néha felpillantottam, de nem tudott lekötni a műsor. Ezek mind kint voltak a medence környékén – a Pöcök és Linda Cobb, Connie Nova meg a hosszú hajú, Holits meg Betty. A házirend, ugye, azt mondja, hogy este tíz után senki sem tartózkodhat ott. De ezen az estén füttyültek a házirendre. Ha Harley fölébredne, kimenne, és szólna nekik. Úgy éreztem, teljesen rendben van, hogy szórakoznak, de ideje abbahagyniuk. Többször is felkeltem, és oda mentem az ablakhoz. Mindenkin fürdőruha volt, kivéve Bettyt, aki még nem öltözött át munka után. De ő is kilépett már a cipőjéből, és neki is pohár volt a kezében; együtt ivott a többiekkel. Egyre csak halogat-

tam a tévé kikapcsolását. Aztán valaki nagyot kurjantott, egy másik folytatta, és jót nevetett. Kinéztem, hát látom, amint Holits kiissza a poharát, aztán leteszi a földre. Utána átballagott a fürdőkabin mellé. Odahúzta az egyik asztalt, és felállt rá. Onnan fölhúzódkodott a kabin tetejére, ami meg se kottyant neki. Akkor ez stimmel, gondoltam, tényleg nagyon erős. A hosszú hajú megtapsolta, tetszett neki a mutatvány. A többi is mind adta alá a lovat, hajrá! Tudom, nekem kell kiennem közéjük, hogy hagyják már abba.

Harley a foteljába süppedve alszik. A tévé még mindig szól. Óvatosan kinyitom az ajtót, kilépek rajta, és becsukom magam mögött. Holits fent áll a fürdőkabin tetején. Mindenki tüzeli: „Gyerünk, megy ez neked!”, „Csak nehogy hasas legyen belőle!”, „Lássuk, milyen kemény vagy!”

Aztán Betty hangját hallom.

– Holits, térj már észre!

De Holits nem mozdul a fürdőkabin tetejének széléről. Lenéz a vízre. Mint aki azt számolgatja, mekkora nekifutással tud elugrani odáig. A kabin másik szélére hátrál. Beleköp a tenyerébe, és összedörzsöli a két kezét. Pöcök fölkiabál neki:

– Erről van szó! Most aztán megmutathatod!

Látom ahogy Holits megüti magát a földön. Hallom is.

– Holits! – sikoltja Betty.

Gyorsan körülveszik. Mire odaérek, Holits már ül. Rick tartja a vállánál fogva, és közvetlenül a fülébe üvölti:

– Holits! Hallasz? Hahó!

Holits homlokán seb, a tekintete üveges. Pöcök és Rick eltámogatják egy szélig. Valaki törülközőt ad neki, de Holitson látni, fogalma sincs, mire való. Valaki inni ad neki, de Holits a pohárral se tud mit kezdeni. A többiek szölongatják. Holits az arcához emeli a törülközőt, majd eltartja magától, és a vért nézi rajta. De csak bámul, úgy tűnik, semmit se fog fel az egészsből.

– Hadd nézzem – azzal odafurakszom Holitshoz. Csúnya a sebe. – Holits, hogy érzi magát? – De csak bámul rám, aztán elkalandozik rólam a tekintete. – Gyorsan be kéne vinni a balesetire. – Betty rám néz, és amikor ezt mondom, a fejét rázza. Aztán megint Holitsot figyeli. Úgy látom, Betty józan, de a többiek toátalisan eláztak. Eláztak, és akkor még finoman fogalmaztam.

Pöcök azt szajkózza, amit tőlem hallott.

– Igen, vigyük a balesetire.

Mire Rick:

– Én is jövök.

– Mindannyian elkísérjük – így Connie Nova.

– Igen, ne széledjünk szét – javasolja Linda Cobb.

– Holits! – szólítom megint.

– Nem bírok – nyögi Holits.

– Mit mond? – kérdi tőlem Connie Nova.

– Hogy nem bír jönni.

– Mi az? Mit nem bír? – érdeklődik Rick.

– Mondja már még egyszer – szól közbe Pöcök –, elsőre nem értettem.

– Azt mondja, nem bír jönni. De szerintem nincs magánál. Vigyük be mielőbb a kórházba – felelem,

aztán eszembe jut Harley meg a házirend. – Ilyenkor nem volna szabad itt tartózkodni. Senkinek sem. Tiltja a házirend. Gyerünk, vigyék kórházba.

– Vigyük kórházba! – ismétli Pöcök, mintha csak most jutott volna az eszébe. Valószínűleg ő ázott el a legcsúnyábban. Még egyenesen állni sem tud. Dülöngél. És folyton emelgeti a lábát. A medencei reflektor fényében vakítóan fehér a mellszőrzete.

– Hozom a kocsit – mondja a hosszú hajú. – Connie, add ide a kulcsot.

– Nem bírok – ismétli meg Holits. A törülköző lecsúszott az állára, a seb viszont a homlokán tátong.

– Hozd ki neki a frottírköpenyt. Így nem mehet kórházba – ezt Linda Cobb mondja. – Holits! Holits! Mi vagyunk itt! – Vár egy darabig, aztán kiveszi Holits kezéből a whiskey-s poharat, és beleiszik.

Körülnéztek: néhányan az ablakból figyelik a felfordulást. Egyre több szobában gyűjtanak villanyt. „Mars haza!” – ordítja valaki.

Végre a hosszú hajú előkeríti Connie Datsunját az épület mögül, és odaáll vele a medencéhez. Égnek a reflektorai, jár a motorja.

– A fene a jó dolgukat, menjenek már haza! – ordítja az előző hang. Egyre többen jönnek az ablakokhoz, minden percben előmászhat Harley is a kalapjában, morgolódva. Utána meg az jut eszembe: úgyis átaluszsza az egészset. Á, most nem Harley számít.

Pöcök és Connie Nova közrefogja Holitsot, aki nem tud egyenesen járni. Rogyadozik a térde. Részben persze az italtól, de nem vitás, hogy csúnyán beverte a fejét. Betuszkolják a kocsiba, és a társaság is bezúfoló-

dik mellé. Utolsónak Betty, neki már valaki ölében jut hely. Elhúznak. Aki idáig ordított, bevágja az ablakot.

*

A következő héten Holits ki se mozdul a lakásukból. És attól tartok, Betty is felmondott, mert már nem látom elmenni az ablak előtt. Amikor észreveszem a két fiút, kimegyek hozzájuk, és kertelés nélkül megkérdezem tőlük:

– Hogy van apátok?

– Beütötte a fejét – feleli az egyik.

Várom, hátha előadja bővebben is, de nem szólnak többet. Vállat vonnak, és mennek az iskolába, az uzsonnás csomagjukkal és a nagy füzetükkel. Később sajnáltam, hogy nem érdeklődtem a mostohaanyjuk felől.

Amikor megpillantom az erkélyén álló Holitsot kötéssel a fején, még csak nem is biccent. Úgy tesz, mintha idegen volnék. Mintha nem ismerne – vagy nem akar megismerni. Harley azt mondja, hogy vele ugyanúgy. És Harley-nak ez nem tetszik.

– Mi ütött belé? – firtatja. – Azt a svéd anyját neki, mit csinált ez a fejével? Megagyalta valaki?

Ilyenkor nem szólok Harley-hoz. Jobb, ha ebbe nem megyek bele.

Aztán azon a bizonyos vasárnap délután látom, hogy az egyik gyerek egy dobozt cipel ki a lakásból, és berakja a kombijukba. Visszamegy az emeletre, de hamarosan újabb dobozzal megrakodva bukkan elő,

és azt is az autóba teszi. Ekkor esik le, hogy elköltöznek. De nem szólok Harley-nak. Úgyis megtud mindent idejében.

Hétfő reggel Betty átküldi az egyik fiát egy cédulával, amire azt írta: sajnálattal közli, hogy el kell hagyniuk a lakást. Megadja a nővére indiói címét, azzal, hogy oda küldjük vissza a kauciót. Hangsúlyozza, hogy nyolc nappal túlfizették a lakbért. Abban reménykedik, hogy esetleg visszakaphatnak valamennyit, annak ellenére, hogy nem tartották be a harmincnapos felmondási időt. Azt írja: „És köszönök szépen mindent. Köszönöm, hogy annak idején megcsinálta a hajamat.” – És így írja alá: „Üdvözlettel: Betty Holits”.

– Hogy hívnak? – kérdezem a srácot.

– Billynek.

– Billy, légy szíves, mondd meg neki, hogy őszintén sajnálom.

Harley is elolvassa Betty céduláját, és azt mondja, tudod, mikor látnak ezek egy kanyit is a Fulton Terracetól? Majd soha napján, mikor piros hó esik. És hozzáteszi, nem érti ezeket a bérlőket.

– Úgy mókabókáznak egy életen át, mintha a világ tartozna nekik valamivel. – És kérdezi, hová mennek innen. Fogalmam sincs. Talán vissza, Minnesotába. Mégis, honnan tudjam, hová mennek? Azért azt mégsem hiszem, hogy vissza, Minnesotába. Szerintem valahol máshol próbálnak szerencsét.

Connie Nova és Pöcök nyugágya a szokott helyen, a medence két oldalán. Néha rápillantanak a Holits fiúkra, akik berakodnak a kocsiba. Később maga Holits is előkerül, a karján pár ruhadarab. Connie Nova és Pö-

cök átkiabál neki, és integetnek. Holits úgy néz rájuk, mintha idegenek lennének. Később mégis fölemeli az üres kezét. Éppen csak fölemeli, semmi több. A másik kettő integet neki. Aztán Holits visszainteget. Sőt még akkor is folytatja, mikor azok már abbahagyták. Betty lejön, megfogja Holits karját. Ő nem integet, feléje se néz annak a két embernek. Mond valamit a férjének, aki továbbmegy az autóhoz. Connie Nova hátradől a nyugágyban, és kinyújtja a kezét, hogy fölerősítse a táskarádióját. Pöcök a kezében tartja a napszemüveget, és egy ideig Holitsot és Bettyt követi a szemével. Aztán visszateszi az orrára a napszemüveget. Kényelmesen elhelyezkedik a nyugágyban, és tovább sütteti a barna bőrét.

Végre mindent bepakolnak; indulhatnak. A két fiú ül hátul, Holits a volánnál, Betty az anyósülésen. Pont úgy, mint amikor ideérkeztek.

– Most mit bámulsz? – kérdezi Harley.

Pihen. A tévéfoteljában ül, és nézi a műsort. Aztán mégis feláll, és az ablakhoz jön.

– Na, tessék. Azt se tudják, hová mennek, vagy hogy mihez fognak kezdeni. Agyatlan svédek.

Végignézem, ahogy kikanyarodnak a telepről az utcára, ami az országúthoz visz. Aztán megint Harley-n a szemem. Visszatelepszik a foteljába. Kezében dobozos üdítő, fején szalmakalap. Úgy tesz, mintha az ég adta világon semmi se történt volna, sőt nem is fog történni.

– Harley!

Persze nem hallja. Odaállok a fotel elé. Meglepődik. Nem tudja mire vélni. Hátradől, csak ül és bámul rám.

Megszólal a telefon.

– Vedd fel, légy szíves – kéri.

Meg se hallom. Miért pont én vegyem fel?

– Jó, akkor hadd csöngjön – mondja.

Fogom a felmosót, pár rongyot, fémszálas dörzshit meg a vödröt. A telefon elhallgat. Harley még most sem mozdul a foteljából, igaz, kikapcsolta a tévét. Veszem az álkulcsot, és kimegyek, fel a lépcsőn a 17-esbe. Benyitok, és végigjárom a nappalit a konyháig – ami idáig az ő konyhájuk volt.

A munkalap letörölve, a beépített mosogató és a kredenc is tiszta. Nem olyan tragikus a helyzet. A takarítószereket a tűzhelyen hagyom, és benézek a fürdőszobába. Ott sem maradt semmi olyan, amit egy kis dörzszízzel ne tudnék rendbe hozni. Ezután a medencére néző hálósobába megyek. A relaxa felhúzva, az ágynemű lehúzva. A padló ragyog. „Köszönöm!” – mondom ki hangosan. Bárhová kerüljön is, járjon szerencsével. „Sok szerencsét, Betty!” A komód egyik fiókja ki van húzva, odalépek, hogy visszatoljam. A fiók hátsó részében ott a kantár, amit Holits az érkezésükkor hozott be. Biztosan itt felejtették a nagy sietségben. Vagy mégsem? Lehet, hogy szándékosan hagyta itt.

– Kantár – mondom. Fölemelem, és alaposabban megnézem az ablakon beáramló fényben. Semmi különös, csak egy régi, sötét bőrkantár. Nemigen értek hozzá, de annyit azért tudok, hogy az egyik része a ló szájába illeszkedik. Azt a részt zablának hívják, és acélból készül. A kantárszár végigmegy az állat fején, odáig, ahol a sörény fölött a lovas az ujjai között tartja.

A lovas hol a bal, hol a jobb oldali kantárszárat húzza, és a ló arra fordul, amerre kell. Egyszerű. A zabla nehéz és hideg. Ha nekünk kellene ilyesmit viselnünk a fogunk között, mindannyian szednénk a lábunkat. És mikor megrántják, tudnánk, hogy itt az idő. Tudnánk, hogy most már tartunk valamerre.